

[DOCUMENT TITLE]

Nikoli Milićeviću uz 100. obljetnicu rođenja

I JOŠ JEDNA PJESMA

SANJA MILOLOŽA

27. STUDENOGA 2022.

ZAGREB

Prvi sonet

Poljica te, mili, rode
pod svijetlim hrvatskim nebom,
miluje ti čelo snom
pramen svjetlucave vode.

Iskre mirisi djetinjstva
zvjezdolikim noćnim tlom
neba... pratiš ga okom
budnim za sva mudra jastva,

za stihove tuđe i svoje,
titraje što neba ih broje
za versa plameni dah –

pod nebom blag zvjezdani prah,
prosip gromkom tišinom
jasno nam bijaše znakom.

Drugi sonet

Jasno nam bijaše znakom
kad tvoje pročitismo riječi
istkane plavim svjetlom
mora i nebom što ječi,

i titra, i sjetom romoni
svjetlošću, plavetnim snom,
i tiho ponorno zvoni
Zvečanje u stihu tom.

I kako da duša odluta
od Poljičkoga statuta
i snage što korijeni daju

u pravome ljudskom sjaju
zavičaj da nikad ne ode..?
Etnos i mudrost te vode.

Treći sonet

Etnos i mudrost te vode
izvoru bijelu, al' kom
osjećaš ritam slobode
i iskru za pjesništvom.

Sav zračiš gromkošću tihom,
i čuvaš nam verse za trene
koji nas vezuju stihom
od luči jutra do mene,

Pjesme nad pjesmama same
što riječju prevede me vještom.

Ljubav nam pjeva i psalme,

zahvalne pjesni od daha...

Podimo odmah, bez straha

Stihovni tihi u dom!

Četvrti sonet

Stihovni tihi u dom
smjestismo sve čežnje svoje,
opjevasmo ih modrilom
dok one bjeline tvoje

što hladno se trse i boje
studen na tlu svjetlucavom
od snijegâ što vrijeme nam broje
i kazuju da je po tvom

ta antologijska priča,
ta gromka tišina bez kiča,
oslikan stih kamenom...

I ako te pitaju, svijete,
kamo i kud bi po svom –
Nikamo bez iskre svete...

Peti sonet

Nikamo bez iskre svete...

A ti si ju prepoznavao,
tekstove tko kako plete,
diablo, vrag ili đavao

što smeta mu riječ zvjezdana...

Komu si prepričavao
zgode svog običnog dana?

Jesu li Petar i Pavao

imali misli ko tvoje?

Jesi li i sam u mislima
prebiraao po strunama

vlastitim tužnim bitkom

kojim nas katkad oboje
Ikarskim baš buniom?

Šesti sonet

Ikarskim baš bunilom
katkad se pjesnik zvijezdi
izvornim tihim pjesmilom,
stihom za stihom jezdi

od stijenja do čempresa vitih,
od školjki do sna što je dom
neznančev i znamenitih
ljudi u krugu povijesnom...

O svemu si, Nikola, pisao,
i možda je trebalo meni
da jedna bar tvoja misao

kao zora porumeni
da postanem mudro dijete...
Kupuješ modre fasete.

Sedmi sonet

Kupuješ modre fasete
magličastih zaborava,
zračiš, odraslo dijete,
suncem s poljičkih trava,

zvoncem djetinjstva draga...

Ima li još takvih blaga
koja će pronijeti radost
i stihotvornu mladost

u dane što iskre ko oči
mačeta crna po noći
il' žerave vruće žara?

Znam stihove češljugara
snotkalaca sa svjetlilom.
Utapaš glas modrilom.

Osmi sonet

Utapaš glas modrilom,
a svijet se još uvijek zanese
versima tvojim u tihom
geniju te poetese

rijeke što dah ju donese,
žuborast zelene Cetine
trag. Al' gdje li su ine
zvijezde što nebo ih strese

sa svemirskoga kaputa?
Gdje li se jezerski rese
nimfe iz jezerokuta

što snom dnom Cetine luta?
U jezgri ovih tercina
Neka je gromka tišina...

Deveti sonet

Neka je gromka tišina
sišla u krošnju čempresa
i njezina zvučna bjelina
odvojila je čudesa

od kostiju, živaca, mesa
što tihi ih stih proizvede.
Tijelo je traga s nebesa
srebro iz kose sijede

što starica Ljubav ju nosi...
A što li tek tekstovi znače
koji u sonetnoj kosi

sedefom značenja zrače...
Zvečanje, porod tercina,
Ili tek čempres s visina.

Deseti sonet

Ili tek čempres s visina
ili, o, hrabrost svagdana,
il' djedova mandolina,
il' luninom niti tkana

poruka to je iz duše
kojoj Zvečanje treba
kojoj, pjesnički kruše,
stihovni kvas srcu neba

i brašno svjetlucavih zvijezda
za mila obiteljska gnijezda
Istine što sitan stvor

možda ju pojmiti ne može.
Znaš da je, beskrajni Bože,
Kristom ogrnut u govor?

Jedanaesti sonet

Kristom ogrnut u govor
bezimeni će imenom
upisati svoj progovor
sonetnom niskom snenom

zvonjelice da zazvone
modročću duha plamenom,
a izvori da izrone
blistavu pticu sa znamenom

vjetra s Omiške Dinare
I pogled s Gojsalića Mile
iz predaje pjesme stare

kaže gdje je taj nestvor.
Pođimo, s dušom od svile,
Odat Mu počast i lovor.

Dvanaesti sonet

Odat Mu počast i lovor
Al' i tebi, pjesniče muka,
Da zvjezdano zasjaš u zor
i spomen davnih hajduka

što tuđinu otimahu...
U kojem to življasko strahu
da nas u sjećanju ovom
izbrisali ne bi dahom

zmajske vatre snogazice...?
Ti ćeš sad neopazice
provući se kroz taj obruč

i zvijezdom iz grla luč
upaliti iz grada bezimena
lišće zanijemjelih stijena.

Trinaesti sonet

Lišće zanijemjelih stijena
studen još te svira kiše.
Stalna samo je mijena
i biti ni nas neće više

ako nam ne dopuste trag
i more sve čežnje ne stiša,
i sjaj oka ne bude blag,
i čempres ne postane kiša

dragulja sjajne uspomene...

Prijatelju, zapjenjene
verse nitko nije tkao

bio nazbilj il' nahvao.
Oka tvog još gori zjena
I... more tek neba je sjena.

Četrnaesti sonet

I... more tek neba je sjena.
Svemir-kosa zapletena
zvjezdan-gnijezda lastavica,
češljugara, malih ptica,

grdelina... zaštićena
slavuja, iz stiha snena,
od napada kukavica
i od grijeha previšica

što nas bučna bukom muči,
što nas hučna hukom buči!
Pa tišine žedni zbog tog

ornitolog, pjesnik i Bog
u vječnosti riječi vode –
Poljica te, mili, rode.

Majstorski sonet

Poljica te, mili, rode,
Jasno nam bijaše znakom –
Etnos i mudrost te vode
Stihovni tihi u dom.

Nikamo bez iskre svete...
Ikarskim baš bunilom
Kupuješ modre fasete,
Utapaš glas modrilom:

Neka je gromka tišina
Ili tek čempres s visina
Kristom ogrnut u govor

Odat Mu počast i lovor
Lišće zanimjelih stijena
I.. more tek neba je sjena.

Odraste?!

netko raste u visinu
sličan jablanu jurinu
netko raste u dubinu
kao u sedefu školjkinu
netko raste u daljinu
kao u srcu nomadinu
netko raste u dvojину
kao ti i ja pjesmo sada

a da
netko
netko
netko
netko
sasvim rijetko
sasvim rijetko
izraste u slušinu
uraste u tišinu
i ne bi ga ni baksuz ni srećković
i ne bi ga ni bratić ni stričević
odvukli od bezglasja lađe
da ne bilo mu promišljanje slađe
da patronim ti ne bješe milićević
i kladim se u par novih postola
da ima još takvih nikola

koji
pjevaju
pjevaju
pjevaju
pjevaju
samotnom tišinom
neispjevanim zvoninom

pjevaj nijemo gromki nikola
pjevaj ptičja suzo sa stola
i ostani stihovni sa mnom
budi moja vjerna pratilica pjesma tihim snom

netko razumije laste
a netko
u
muk
svoje
hrvatske
zemlje
uraste

Odraste. Odraste! Odraste?!